

Ένα απολαυστικά προκλητικό μυθιστόρημα.

JEN BESSER ΚΑΙ SHANA FESTE

DIRTY
DIANA

Μετάφραση: Αγορίτσα Μπακοδήμου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

DIRTY DIANA

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Jen Besser and Shana Feste, *Dirty Diana*, Dial Press,
New York 2024

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ντίμη Μηλιώρη
Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Πέπη Αλευρά

© 2024, Jen Besser and Quiet Girl Productions

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4139-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84139

Κ.Ε.Π. 5219, Κ.Π. 20790

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jen Besser, Shana Feste

DIRTY DIANA

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Αγορίτσα Μπακοδήμου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Για τους Μπράιαν και Μπεν

*Τα τεθωρακισμένα οχήματα των ονείρων, φτιαγμένα
να μας επιτρέπουν ένα σωρό επικίνδυνα πράγματα*

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΜΠΙΣΟΠ, «Ορθιος Ύπνος»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Έξω από τη σκηνή μας, η νύχτα είναι σκοτεινή, βαθιά και γεμάτη αστέρια. Μέσα, κλείνω τα μάτια μου και προσπαθώ να κοιμηθώ. Αλλά το έδαφος είναι κρύο και πολύ σκληρό κάτω απ' την πλάτη μου. Σφίγγω δυνατά τα χείλη μου για να συγκρατήσω τα δόντια μου που χτυπάνε.

Θα πρέπει να είναι πιο ζεστά μες στον δικό σου υπνόσακο.

Γυρνάω στο πλάι για να σε βλέπω. Δεν έχει φεγγάρι, και μόνο τα αστέρια εκπέμπουν κάποιο φως. Απλώνουν πάνω σου μια απόχρωση ονειρική – το δέρμα σου είναι λείο, αν εξαιρέσεις τα γένια τριών ημερών μέσα στην έρημο. Τα μάτια σου είναι κλειστά, το πρόσωπό σου είναι στραμμένο προς το διχτυωτό άνοιγμα στην κορυφή της σκηνής, και τα χείλη σου, γεμάτα και υπέροχα, σχηματίζουν ένα χαλαρό χαμόγελο σαν να κοιτάς μέσα στον ύπνο σου τ' αστέρια. Δεν πρέπει να κρυώνεις, γιατί τα χέρια σου είναι έξω απ' τον υπνόσακο, απλωμένα θριαμβευτικά στα πλάγια. Το στήθος σου, γυμνό και μυώδες, ανασηκώνεται και χαμηλώνει σε σταθερό ρυθμό.

Έχουμε να κάνουμε σεξ εδώ και λίγες ώρες, αλλά μοιάζουν με χρόνια.

Ήμουν προετοιμασμένη ότι οι μέρες στην έρημο θα ήταν καυτές και οι νύχτες κρύες – ή τουλάχιστον, άκουγα κι έγενεφα καταφατικά όταν με προειδοποιούσες, πράγμα που τώρα ξέρω ότι είναι εντελώς διαφορετικό απ’ το να είσαι πραγματικά προετοιμασμένος. Υποτίμησα τον καιρό με τον ίδιο τρόπο που, νωρίτερα σήμερα, είχαμε και οι δυο υποτιμήσει τους βραχώδεις λόφους που μας περιέβαλλαν. «Η κορυφή δεν είναι και πολύ ψηλά» είχαμε πει. «Πάμε μέχρι πάνω». Εσύ σκαρφάλωσες σαν να μη σε επηρέαζε ο ήλιος, κι αν δεν ήμουν μαζί σου, θα είχες προχωρήσει πολύ πιο γρήγορα.

Κοντά στην κορυφή, περάσαμε μπροστά από την είσοδο μιας σπηλιάς. Αναρωτήθηκα δυνατά τι να ζούσε μέσα της. «Ίσως μια αγριόγατα» είπες και ανασήκωσες τους ώμους. Έτσι ανασήκωσα κι εγώ τους ώμους και είπα: «Τέλειο» κι απομακρύνθηκα.

Χώνομαι ακόμα πιο βαθιά μες στον υπνόσακό μου και εύχομαι να είχα λίγα ακόμα ρούχα να ρίξω πάνω μου. Σίγουρα πρέπει να είναι διαφορετικά μες στον δικό σου υπνόσακο. Φαντάζομαι ότι τρυπώνω μέσα. Αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι θέλεις να ξυπνήσεις. Η σχέση μας είναι τόσο καινούργια που κάθε επιλογή έχει ιδιαίτερη βαρύτητα, μπορεί να παρερμηνευθεί σοβαρά – αν σε ξυπνήσω, ίσως στείλω το μήνυμα ότι δεν σέβομαι τα όρια, ούτε τη σημασία μιας μικρής απόστασης για να εξισορροπηθεί η ένταση της σωματικής μας οικειότητας. Όλα είναι τόσο μεθυστικά καινούργια, αλλά ταυτόχρονα ολισθηρά και αβέβαια.

Και οι τρεις αυτές ημέρες έχουν αυτή ακριβώς την αναστάτωση, κι οι δυο ερεθιζόμαστε με το παραμικρό – με μια

αργή ρουφηξιά μαριχουάνας, με την τιράντα του σουτιέν που γλιστράει στον ώμο μου. Σηκώνουμε συνεχώς τα μάτια από ό,τι κάνουμε, για ν' ανακαλύψουμε ο ένας το βλέμμα του άλλου καρφωμένο πάνω του.

Σπρώχνω τα χέρια μου μέσα στα μανίκια της μπλούζας για παραπάνω ζεστασιά, και μέσα απ' το διχτυωτό άνοιγμα της σκηνής κοιτάω τ' αστέρια. Σκέφτομαι το απότομο βραχώδες μονοπάτι, το άνοιγμα της σπηλιάς. Και την αγριόγατα.

Θυμάμαι το μάλλινο σκουφάκι που άφησα τόσο αδιάφορα δίπλα στη φωτιά μας. Ξαφνικά αποτελεί τη λύση στην αϋπνία μου. Θα με ζεστάνει. Πρέπει να το πάρω.

Γλιστρώ έξω απ' τον υπνόσακό μου, προσεκτικά μη σε ξυπνήσω, και κατεβάζω το φερμουάρ της σκηνής για να βγω αθόρυβα στη νύχτα.

Ο αέρας είναι τόσο παγερός που τον νιώθω σαν ξυράφι. Κάπου κοντά, μια κουκουβάγια· την ακούω να φωνάζει δυνατά, σε επαγρύπνηση, ενώ ψάχνω το σκουφί μου γύρω απ' την ετοιμοθάνατη φωτιά. Τα δέντρα στην άκρη της μικρής μας κατασκήνωσης έχουν μια λάμψη γαλαζωπή, και μια σαύρα απομακρύνεται βιαστικά κοντά στα πόδια μου. Τινάζομαι τόσο φοβισμένη, που βάζω τα γέλια.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και βρίσκω παρηγοριά στα τελευταία κοκκινωπά κάρβουνα της φωτιάς, απλώνοντας τα χέρια μου να ζεσταθούν. Καθώς οι ώμοι μου χαλαρώνουν, απορροφώ μέσα μου τη σιωπή.

«Νταϊάνα!» Ο ήχος της φωνής σου με κάνει ν' αναπηδήσω. Με πιάνεις απ' τους ώμους και με τραβάς στην αγκαλιά σου. Το φως του φακού σου φωτίζει τα δέντρα, χορεύει

ανάμεσά τους, μέχρι που σταματά πάνω σ' ένα ζευγάρι μάτια, γυαλιστερά και φωτεινά, που μας αγριοκοιτάζουν. «Μπες στη σκηνή».

Μου κόβεται η ανάσα, μετά οπισθοχωρώ αργά. Εκείνη με παρακολουθεί.

Μέσα, με το φως του φακού να ξεχύνεται απ' το παράθυρο της σκηνής, συνεχίζουμε να κοιτάμε μέχρι που το μακρύ σώμα της αγριόγατας χώνεται βαθιά μέσα στη νύχτα, προς τους λόφους.

«Δες να επιστρέψει;»

«Είμαστε εντάξει» λες, αλλά η καρδιά σου σφυροκοπάει ακόμη μες στο στήθος σου, το ίδιο και η δική μου. Μέσα στη σιωπή, κοιτάμε ο ένας τον άλλο – τα μάτια μας ορθάνοιχτα και επιφυλακτικά, τα σώματά μας παγωμένα. Το δικό μου γέλιο σπάει πρώτο την ένταση, κι έπειτα το δικό σου.

«Αυτό ήταν πολύ τρομακτικό» λες.

«Πραγματικά».

Η σκηνή είναι μικρή, μα ξαφνικά η απόσταση ανάμεσά μας είναι πολύ μεγάλη. Το βλέμμα σου πηγαίνει από τα μάτια στο στόμα μου. Εγώ κοιτάζω τον λαιμό σου, τους δυνατούς σου μυς στα μπράτσα, το πρόσωπό σου.

Όταν τα χείλη μας αγγίζονται, συνειδητοποιώ ότι τρέμω. Το στόμα σου είναι ζεστό και αλμυρό, και φιλιόμαστε μέχρι που και οι δυο αισθανόμαστε τη θερμότητα που εκπέμπει το κορμί μου. Βγάζω το μπλουζάκι μου. Γέρνεις προς τα πίσω για να δεις τις καμπύλες του στήθους μου, απαλού και γεμάτου επιθυμία μες στο χλωμό ημίφως.

Ανοίγεις το φερμουάρ του υπνόσακου και τον απλώνεις

σαν κουβέρτα. Ξαπλώνουμε ανάσκελα, γυμνοί και οι δύο πάνω απ' τη μέση, και μόνο τα χέρια μας αγγίζονται απαλά. Προσπαθούμε να παρατείνουμε την έκσταση αυτής της στιγμής.

«Δεν θέλω να επιστρέψω αύριο στην πόλη» λέω. Όταν επιστρέψουμε, σκέφτομαι, *όλα θα εξατμιστούν, μαζί κι εμείς.*

Κοιτάζω τον νυχτερινό ουρανό, αλλά η παρουσία σου μού αποσπά την προσοχή. Όταν γυρνάω να σε κοιτάξω, έχεις ήδη στραφεί να συναντήσεις το βλέμμα μου. Γυρίζουμε στο πλάι και με τραβάς κοντά σου. Το δέρμα σου είναι ζεστό, σαν να ήσουν ξαπλωμένος κάτω από τον ήλιο.

Κατεβάζω το παντελόνι σου ως τους μηρούς και σε πιέζω με το γυμνό δέρμα της κοιλιάς μου, νιώθοντάς σε να σκληραίνεις.

Σε παίρνω στο χέρι μου κι εσύ βογκάς. «Πού βρίσκομαι;» ρωτάς.

Χαμογελάω και σε σφίγγω δυνατότερα.

«Και τι κάνουμε;»

Γελάω. «Με τη ζωή μας γενικά ή αυτή τη στιγμή;»

Με φιλάς, δαγκώνοντας απαλά το κάτω χείλος μου. «Και τα δύο».

«Κάνουμε κάμπινγκ». Μετά προσθέτω: «Και επίσης, είμαστε εδώ πέρα και κάνουμε σεξ. Πολύ σεξ».

«Μάλιστα» μουρμουρίζεις φιλώντας με ακόμα.

«Και ίσως κρυβόμαστε απ' τον κόσμο». Περνάω το ένα πόδι μου από πάνω σου, μετά ολοκληρω το σώμα μου. «Ή ίσως κανένας δεν μας ψάχνει». Ίσως, μόνο η κουκουβάγια μάς προσέχει.

Τα χέρια σου γλιστράνε χαμηλά στην πλάτη μου και χώνονται στο παντελόνι μου. «Αυτό πρέπει να βγει» μου λες.

Χαμογελάω κι ανασηκώνω τους γοφούς μου για να με γδύσεις. «Και σίγουρα αυτό» λες, και κατεβάζουμε μαζί το εσώρουχό μου, μένοντας και οι δυο γυμνοί.

«Κρυώνεις ακόμα;»

Αντί για απάντηση ανοίγω τα πόδια μου, λίγο μόνο, ώστε να τρίψω ανάλαφρα το πιο ζεστό, το πιο απαλό σημείο μου πάνω στη στύση σου.

Τινάζεις πίσω το κεφάλι σου από ευχαρίστηση και με αρπάζεις δυνατά από τους γοφούς. «Μου αρέσει να κρύβομαι μαζί σου».

«Κι εμένα». Φιλάω το αξύριστο μάγουλό σου. Με τραβάς ακόμα πιο κοντά, και τα βαθιά σου βογκητά γεμίζουν τη σκηνή. *Επίσης αρχίζουμε να ερωτευόμαστε ο ένας τον άλλο*, προσθέτω, αλλά όχι δυνατά.

Τυλίγω τα πόδια μου γύρω από τους γοφούς σου, μετά κολλάω το σώμα μου πάνω στο δικό σου. Σε χρειάζομαι μέσα μου. Δεν είναι πλέον πόθος, είναι ανάγκη. Ανασηκώνω το κορμί μου και σπρώχνω μπροστά τη λεκάνη μου ώστε να μπει μέσα μου η άκρη του πέους σου. «Περίμενε». Με κρατάς απ' τους γοφούς. «Άσε με να σε αγγίξω πρώτα».

Ανεβαίνεις προσεκτικά πάνω μου, με τα χέρια σου να πιέζουν το έδαφος δίπλα μας. Ανοίγω πιο πολύ τα πόδια μου. Αλλά κουνάς αρνητικά το κεφάλι. «Μην κινείσαι». Ακινητοποιείς τους καρπούς μου πάνω από το κεφάλι μου. Ένα κύμα ζέστης με κυριεύει και κουνιέμαι από κάτω σου,

λαχταρώντας να νιώσω μέσα μου τη σκληράδα σου. «Μην κινείσαι» ψιθυρίζεις.

Αφήνεις τους καρπούς μου και τα χέρια σου χαμηλώνουν στα πλευρά μου. Τα χέρια μου είναι ελεύθερα αλλά τα κρατάω στην ίδια ακριβώς θέση. Κλείνω τα μάτια. Τώρα είμαστε και οι δυο κάπου αλλού, επιπλέον σ' ένα είδος πυρετώδους σκοταδιού, και το μοναδικό πράγμα στο οποίο μπορώ να συγκεντρωθώ είναι να ακολουθώ τις οδηγίες σου προς τα βάθη της απόλαυσής μας.

Φιλώντας το λακκάκι στη βάση του λαιμού μου, σκεπάζεις με τα χέρια σου τα στήθη μου. Μετά φιλάς τις ρώγες μου. Ανασηκώνονται κάτω από τα χείλη σου. Γλιστράς δυο δάχτυλα μέσα μου και ξέρω ότι μπορείς να νιώσεις πόσο ερεθισμένη είμαι. Δεν μπορώ να συγκρατηθώ, και το χέρι μου ψάχνει το δικό σου. «Σε παρακαλώ» ψιθυρίζω. «Θέλω να σε γαμήσω». Αλλά κρατάς το χέρι σου εκεί που είναι, κινώντας τα δάχτυλά σου σε αργούς κύκλους.

«Σε θέλω μέσα μου» λέω.

«Εμπιστέψου με».

Στον ήχο της φωνής σου, βαθιάς και πεινασμένης, ένα κύμα φουσκώνει μέσα μου, μια ένταση που μόνο εσύ μπορείς να απελευθερώσεις. Ή ίσως να 'ναι ότι κανένας δεν προσπάθησε ποτέ όπως εσύ να γνωρίσει τόσο καλά τη γεωγραφία του κορμιού μου.

Όσο πιο πολύ φουσκώνει το κύμα, τόσο περισσότερο θέλω να δραπετεύσω. Πολεμάω την παρόρμηση να τραβηχτώ από το χέρι σου, και κάτι απειροελάχιστο μέσα μου ξυπνάει. Θα εξατμιστεί ή θα φουντώσει; αναρωτιέμαι.

Τρεμοπαίζει, και βρίσκω τον χρόνο να πάρω μια ανάσα.
«Μην το αφήνεις να φύγει» ψιθυρίζεις στο αυτί μου.

Κυρτώνω την πλάτη μου και σπρώχνω για να μπεις πιο βαθιά. Τα γένια σου γρατζουνάνε το μάγουλό μου, νιώθω το τσίμπημά τους. Αυτή τη φορά το απειροελάχιστο επιστρέφει, και τώρα πολλαπλασιάζεται. Το στόμα μου ανοίγει και ανασαίνω γρηγορότερα και βαθύτερα.

«Εμπιστέψου με» λες. «Είσαι τόσο κοντά».

Οι γοφοί μου κινούνται στον ρυθμό του χεριού σου, προκαλώντας σε να πιέσεις πιο δυνατά, να επιμείνεις πιο πολύ, να συνεχίσεις μέχρι να λιώσω πάνω στα δάχτυλά σου.

«Είσαι τόσο κοντά» επαναλαμβάνεις, σαν να ξέρεις το κορμί μου καλύτερα από μένα.

Κινούμαι πάνω στα δάχτυλά σου ώσπου κοντεύω να διαλυθώ. «Θα χύσω». Η ηχηρή αυτή δήλωση δίνει την άδεια στο σώμα μου. Αφήνω το κεφάλι μου να γείρει πίσω. Βγάζω μια κραυγή προς τον ουρανό της ερήμου.

Μου χαμογελάς φιλώντας με πεινασμένα, και τότε καταλαβαίνω πως δεν τελειώσαμε ακόμη.

Το κορμί μου τρέμει. «Τι ήταν αυτό;» αναρωτιέμαι.

Εσύ απλώς χαμογελάς, κι ανάμεσα στα φιλιάρωτάς: «Μπορώ να σε γαμήσω;»

Το κορμί μου σου ανήκει. Μπορείς να το κάνεις ό,τι θέλεις. Γνέφω καταφατικά και μένω ξαπλωμένη στον ζεστό υπνόσακο, ανοίγοντας τα πόδια μου για σένα, με τους μηρούς μου ακόμη να τρέμουν. Μπαίνεις μέσα μου γρήγορα, και η σκληράδα σου είναι ακόμα πιο έντονη. Σφίγγομαι γύρω σου, σαν να σε εκλιπαρώ να μείνεις. *Να μη φύγεις ποτέ.*

Αρπάξεις τα χέρια μου και μπλέκουμε τα δάχτυλά μας, σκάβοντας το σκληρό έδαφος.

«Θεέ μου, η αίσθησή σου είναι τόσο ωραία» ψιθυρίζεις.

Σκαρφαλώνω πάνω σου ώστε τα πόδια μου να είναι τυλιγμένα γύρω από τη μέση σου. Ανακάθεσαι κι εσύ, με τα χέρια σου χαμηλά στην πλάτη μου. Παίρνεις στο στόμα σου το στήθος μου, δαγκώνεις τη ρώγα μου και μετά την πιπιλίζεις, σαν να ζητάς συγγνώμη. Ανεβοκατεβάζω τους γοφούς μου καθώς εσύ σπρώχνεις να μπεις ακόμα πιο βαθιά μέσα μου. Κινούμαστε μαζί, όλο και πιο γρήγορα.

Γέρνω πίσω και αισθάνομαι κάτι να γαργαλάει τον αυχέ- μου. Είναι ζεστό. Πολύ ζεστό. Το διώχνω με το χέρι μου.

Κάθομαι πιο ίσια και εστιάζω σ' εσένα. Εστιάζω στα κορμιά μας, στο δέρμα σου πάνω στο δικό μου, στην αίσθηση να σε γαμάω.

Τώρα νιώθω ένα γαργάλημα στο μάγουλό μου. Κάτι σαν επίμονο αεράκι. Το διώχνω. Συνεχίζω να κουνιέμαι, αλλά η αίσθηση της πίεσης των κορμιών μας έχει χαθεί. Νιώθω το σκληρό έδαφος από κάτω μας – αλλά είμαι καθισμένη πάνω σου, θα έπρεπε να νιώθω εσένα, όχι το έδαφος. Το παράξενο ενοχλητικό αεράκι επιστρέφει στο μάγουλό μου, αποσπώντας την προσοχή μου από σένα.

Κοιτάζω κάτω, αλλά στρέφεις αλλού το πρόσωπό σου. Δεν μπορώ να σε δω.

Κλείνω σφιχτά τα μάτια και προσπαθώ να επιστρέψω στην αίσθηση του κορμιού μου, στα κύματα της απόλαυσης. Θέλω απελπισμένα να γυρίσω πίσω στην έξαψη ανάμεσά μας.

Αλλά τώρα, είμαι κάπου αλλού.

Τα μάτια μου ανοίγουν. Κοιτάζω μπροστά μου το πρόσωπο του άντρα μου, που κοιμάται δίπλα μου. Δεν βρίσκομαι μέσα σε μια σκηνή ή κάτω από τα αστέρια. Βρίσκομαι στην κρεβατοκάμαρά μου, μες στα κολλαριστά ριγέ σεντόνια.

Η θέρμη που νιώθω δεν είναι ο πόθος μου αλλά η ανάσα του συζύγου μου, ζεστή και μπαγιάτικη στο πρόσωπό μου. Κάθε φορά που ξεφυσάει, κάνει έναν θόρυβο σαν μικροσκοπική τρόμπα ποδηλάτου που προσπαθεί να φουσκώσει μια τεράστια ναυαγοσωστική λέμβο.

Βυθίζω το κεφάλι μου στο μαξιλάρι, προσπαθώντας να επιστρέψω στο όνειρό μου, στη σκηνή, στο κρύο, στην αστερόφωτη νύχτα.

Χαμένος κόπος. Είμαι ξύπνια τώρα.

ΝΤΑΛΛΑΣ,
ΤΕΙΛΑΣ

ΤΩΡΑ

Κεφάλαιο 1

Υπάρχει ένα δωμάτιο στο σπίτι μας, στο οποίο σπάνια μπαίνουμε. Είναι το τρίτο από τα υπνοδωμάτιά μας, μικρό και εντελώς τετράγωνο, ένα δωμάτιο όπου δεν κοιμάται κανένας. Είναι, επίσης, το μοναδικό δωμάτιο που έχει ακόμη μοκέτα – το χοντρό υπόλευκο πέλος της τοποθετήθηκε εκεί από τους προηγούμενους ιδιοκτήτες.

Ο Όλιβερ κι εγώ είχαμε έρθει εδώ μέσα ψάχνοντας για χαρτί περιτυλίγματος, τόσο όσο χρειαζόταν για να τυλίξουμε τη μικρή πλαστική γοργόνα που είχε αγοράσει μαζί με την κόρη μας, την Έμι, για τα γενέθλια της καλύτερης της φίλης. «Θα σας το τύλιγαν και στο μαγαζί» λέω. Δεν μπορώ να συγκρατηθώ. «Δωρεάν».

Εκείνος κοιτάζει την παραφορτωμένη ντουλάπα. «Έπρεπε να φύγουμε αμέσως αποκεί μέσα, πριν βουτήξει τίποτα η Έμι».

«Όλιβερ» λέω γελώντας. «Έγινε μόνο μια φορά. Πριν από έναν σχεδόν χρόνο». Όταν ήταν πέντε ετών, η κόρη μας έκλεψε ένα πακετάκι τσίχλες απ' το ταμείο του μπακάλικου, και μετά στο αυτοκίνητο παρίστανε την αθώα προσπαθώντας ταυτόχρονα να κάνει μια τσιχλόφουσκα.

«Είναι κλέφτρα, Νταιϊάνα. Μια ψυχρή κλεπτομανής». Ο Όλιβερ χαμογελάει και βγαίνει απ' το δωμάτιο, αφήνοντας εμένα να ψάχνω για το χαρτί.

Στην αρχή ο Όλιβερ κι εγώ ονειρευόμασταν ότι αυτό το δωμάτιο μπορούσε να γίνει ένας χώρος όπου θα δουλεύαμε και οι δύο. Είναι πολύ μικρό για να στήσεις ένα κανονικό εργαστήριο, αλλά το απόγευμα έχει πολύ ωραίο φως και θα μπορούσε να χωρέσει το τραπέζι σχεδιαστηρίου που πάντα ήθελε. Κι εγώ θα είχα χώρο για μπογιές και ένα τρίποδο.

Όταν πρωτοσυναντηθήκαμε, ήμουν είκοσι έξι και ζούσα στο Ντάλας με επτά συγκατοίκους σ' ένα σαραβαλιασμένο σπίτι που όλοι προσποιούμασταν ότι ήταν κοινόβιο. Το ονομάζαμε «Το Συνεργατικό» αλλά ήταν περισσότερο ένας χώρος για πάρτι, τον οποίο κανένας δεν καθάριζε ποτέ. Μια φορά κόλλησα στον τοίχο έναν κατάλογο εργασιών ώστε ο καθένας να αναλάβει ό,τι ήθελε, με τη σκέψη ότι αυτό θα τακτοποιούσε την κατάσταση. Αντί όμως να γράψουν τα ονόματά τους, οι συγκατοικοί μου όρισαν τον Μάθιου Μακόναχι για το καθάρισμα της τουαλέτας και το Φάντασμα του σερ Άλεκ Γκίνες για την κουζίνα.

Την πιο καυτή περίοδο του καλοκαιριού, κάποιος πέταξε ωμό κρέας στον χαλασμένο σκουπιδοφάγο και αποκτήσαμε σκουλήκια, οπότε άρχισα να φυλάω τα δικά μου τρόφιμα στο δωμάτιό μου. Κάποια απογεύματα, περνούσα την ώρα μου ζωγραφίζοντας το σπίτι και τους συγκατοίκους μου, εξωραϊσμένους και κάπως υπερβολικούς. Έστειλα μερικά από τα

σχέδια στον φίλο μου τον Μπάρι, πίσω στη Σάντα Φε, και κάποια άλλα στην καλύτερη φίλη μου, την Αλίσια, που σπούδαζε κινηματογράφο στη Νέα Υόρκη. Τα υπέγραψα ως *Dirty Diana* επειδή οι παραφουσκωμένες ιστορίες των περιπετειών μου στο βρόμικο Συνεργατικό γέμιζαν φρίκη τον Μπάρι και έκαναν την Αλίσια να γελάει. Μου απάντησαν και οι δύο με μεγάλα τρυφερά γράμματα, και μια φορά η Αλίσια μού έστειλε ένα σημείωμα που έγραφε: «Ανοιγόκλεισε δύο φορές τα μάτια αν πρέπει να στείλω βοήθεια» κολλημένο πάνω σ' ένα καθαρό σφουγγαράκι κουζίνας.

Μετά, μια νύχτα έπαθα τροφική δηλητηρίαση, πιθανότατα από το οικογενειακό μενού που έφαγα στο εστιατόριο όπου δούλευα σερβιτόρα, και αναγκάστηκα να καταφύγω στο μπάνιο του ισογείου του Συνεργατικού. Οι συγκατοικοί μου έκαναν πάρτι, κι ενώ εγώ ήμουν ξαπλωμένη στα κρύα πλακάκια του πατώματος, με τα μακριά σκουρόξανθα μαλλιά μου κολλημένα στο ιδρωμένο πρόσωπό μου, και προσευχόμουν να σταματήσει ο εμετός, οι καλεσμένοι περνούσαν από πάνω μου για να χρησιμοποιήσουν την τουαλέτα. Κουλουριασμένη κοντά στην μπανιέρα, πρόσεξα ότι τα πλαϊνά της είχαν γκράφιτι από μαρκαδόρο. Κάποιος είχε ζωγραφίσει έναν αρκετά επιτυχημένο Μπαρτ Σίμσον πάνω σε σκέιτμπορντ, και κάποιος άλλος είχε συνθέσει ένα αστείο ποιηματάκι: *Με κωλομέρια ανοιχτά άραξα επιτόπου και μόλις γένησα κάτι που έχει το μέγεθος ανθρώπου*. Το κεφάλι μου κόντευε να σπάσει από τον πονοκέφαλο και εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα: *Ωραίο στιχάκι. Αλλά το μέτρο είναι λάθος*. Την επόμενη μέρα άρχισα να ψάχνω καινούργιο μέρος για να ζήσω.

Είδα πέντε στούντιο, όλα με διαρροές και παράξενες μυρωδιές, και μετά πήγα στο τελευταίο διαμέρισμα της λίστας μου, σε ένα κοντόχοντρο γκρίζο κτίριο ενός ήσυχου δρόμου, με μια χαριτωμένη σειρά από ροζ τριανταφυλλίες στην είσοδο.

Ένας τύπος καθόταν έξω, σκοτώνοντας ήρεμα κουνούπια. «Η κ. Ρις;» Δίπλωσε σε τέλειο τετράγωνο την εφημερίδα που διάβαζε και σηκώθηκε, χώνοντάς την στην τσέπη του παντελονιού του. Το χακί παντελόνι με τις πιέτες και το πουκάμισο στο χρώμα της μέντας που φορούσε θα ταίριαζαν σε κάποιον πολύ μεγαλύτερό του, οπότε μόνο όταν τον πλησίασα αρκετά συνειδητοποίησα ότι θα πρέπει να ήμασταν συνομήλικοι. Είχε πυκνά καστανά μαλλιά, φαρδιούς ώμους και γαλαζοπράσινα μάτια που φαίνονταν όπως φανταζόμουν πως θα φαινόταν μια λίμνη στα Μεσοδυτικά το κατακαλόκαιρο – ακύμαντη, με το ζεστό νερό να λαμπυρίζει.

Ζήτησα συγγνώμη που τον έκανα να περιμένει. «Πήρα το λάθος λεωφορείο. Δύο φορές, μάλιστα. Κατέβηκα από το λάθος λεωφορείο για να πάρω το σωστό και μπήκα πάλι σε λάθος». Έψαξα με το βλέμμα την έκφρασή του, εκείνα τα ευγενικά μάτια, και φαντάστηκα πώς θα τον σχεδίαζα: εντελώς ίσια μύτη, να με κοιτάει κάτω από ζαρωμένα φρύδια, με ένα συννεφάκι σκέψης πάνω απ' το κεφάλι του: *Θεέ μου, τι είναι τούτο 'δώ;*

Αλλά στην πραγματικότητα, στο πρόσωπό του δεν υπήρχε καμία επίκριση, ούτε καν κάποιο ίχνος της στα ήρεμα μάτια του. Έδωξα τις αφέλειες από το μέτωπό μου,

ενώ ευχόμουν να είχα λούσει τα μαλλιά μου αντί να τα μαζέψω σ' έναν άχαρο κότσο στον σβέρκο μου. «Και μετά δεν δούλευε το αιρκοντίσιον στο τρίτο λεωφορείο, οπότε παρόλο που ήμουν στο σωστό λεωφορείο, αισθανόμουν λες και...» Να τη, μια μικρή αλλά οξυδερκής ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια του. «Ήταν το σωστό λεωφορείο» είπα ολοκληρώνοντας την ιστορία. «Αλλά ένιωθες σαν να ήταν το λάθος λεωφορείο».

Εκείνος περίμενε, σαν να ήθελε να ξαναβρώ την ανάσα μου: «Είμαι ο Όλιβερ Γουντ. Ήρθατε να δείτε το 4B;»

«Ακριβώς. Είμαι η Νταϊάνα».

Δώσαμε τα χέρια και τον ακολούθησα στο ασανσέρ. Ο χώρος ήταν τόσο στενός, που καθώς στεκόμουν δίπλα του ο ώμος μου άγγιζε τους δικεφάλους του και μύριζα το αφτερσείβ του, ελαφρύ και φρέσκο. Όταν οι πόρτες έκλεισαν, έγειρε μπροστά και πάτησε τρεις φορές το κουμπί του τέταρτου ορόφου. Τίποτα δεν συνέβη. Περιμέναμε σιωπηλοί και προσπάθησε ξανά. Και πάλι τίποτα. Αυτό φάνηκε να τον εκνευρίζει, οπότε αναπήδησα στο ίδιο σημείο κι αυτό πρέπει να ξύπνησε τον ανελκυστήρα.

«Ευχαριστώ» είπε ξεροβήχοντας. «Ζείτε καιρό στο Ντάλας;»

«Όχι, όχι πραγματικά. Έναν χρόνο περίπου».

«Σπουδάζετε;»

«Όχι. Ζωγραφίζω». Το ασανσέρ ήταν ζεστό και σιωπηλό κι έτσι πρόσθεσα: «Μόλις εξέδωσα ένα βιβλίο».

«Αλήθεια;» Τα φρύδια του ανασηκώθηκαν, σαν να χάρηκε ειλικρινά. «Θα πρέπει να αγοράσω ένα αντίτυπο».

«Είναι λίγο δύσκολο να το βρείτε. Το εξέδωσε ένας μικρός τοπικός οίκος».

«Α». Η απογοήτευσή του με εξέπληξε.

«Θα μπορούσα να σας στείλω, ίσως, ένα αντίτυπο;»

Το βιβλίο ήταν ο αποκλειστικός λόγος που είχα καταλήξει στο Τέξας, όταν μια εκδότρια είχε υποδεχτεί ενθαρρυντικά τη δουλειά μου και μου βρήκε ακόμα και δωμάτιο για να μείνω στο Συνεργατικό. Σκέφτηκα τι θα γινόταν αν έβγαζα ένα αντίτυπο μέσα στο μικροσκοπικό ασανσέρ, και μαζί με αυτόν τον ευγενικό ξένο αρχίζαμε να κοιτάμε το περιεχόμενο με τους πίνακές μου, μερικοί από τους οποίους ήταν με γυναίκες σε διάφορα στάδια σεξουαλικού πόθου, και τις συνεντεύξεις με τις επιθυμίες τους που είχα συγκεντρώσει και πλαισίωναν τις εικόνες.

«Η θεία μου ζωγραφίζει» με ενημέρωσε ο Όλιβερ.

«Αλήθεια;»

«Κυρίως πορτρέτα. Του σκύλου της». Χαμήλωσε τη φωνή του σαν να φοβόταν μήπως τον ακούσει. «Είναι λίγο τρομακτικά. Αλλά τώρα που το σκέφτομαι, τα σκυλιά της είναι κάπως τρομακτικά – οπότε ίσως κι εκείνη να είναι πιο ταλαντούχα απ' όσο πιστεύω;»

«Ίσως». Χαμογέλασα κι ένιωσα τους ώμους του να χαλαρώνουν δίπλα μου.

Ο Όλιβερ με οδήγησε στην πόρτα του διαμερίσματος, μετά έβγαλε έναν τεράστιο κρίκο με κλειδιά από το σακίδιό του και δοκίμασε το ένα μετά το άλλο, με τα αυτιά του να κοκκινίζουν. Επιτέλους ακούστηκε ένα κλικ κι εκείνος άφησε έναν αναστεναγμό. «Υψηλής ασφάλειας,

έτσι; Ούτε καν ο ενοικιαστής δεν μπορεί να μπει στο διαμέρισμά του».

Το διαμέρισμα δεν έλεγε πολλά: ένα τετράγωνο δωμάτιο με δυο μικρά παράθυρα, το ένα με θέα στο πάρκινγκ και το άλλο στις τριανταφυλλιές. Μια κουζινούλα με μικρό ψυγείο, ένας ηλεκτρικός φούρνος κι ένας νεροχύτης. Ο Όλιβερ συμβουλευτήκε ένα φύλλο χαρτί και είπε: «Όλες οι ηλεκτρικές συσκευές είναι καινούργιες!» Και μετά άνοιξε το ψυγείο και βρήκε ένα μισογεμάτο μπουκάλι κέτσαπ, ένα βαζάκι μαγιονέζα και μια Κουρς λάιτ. «Και δείτε παροχές!»

Όταν γέλασα, έδειξε ανακουφισμένος. «Θα σας έκανα μεγαλύτερη ξενάγηση, αλλά το μόνο που έχετε να κάνετε είναι μια περιστροφή» είπε. «Όχι πως αυτό είναι κακό. Διγότερο καθάρισμα;»

Θυμήθηκα το ποιηματάκι του Συνεργατικού και το βρόμικο πάτωμα του μπάνιου. «Μου αρέσει».

«Το νερό και η αποκομιδή των σκουπιδιών περιλαμβάνονται στο ενοίκιο. Σας αρέσουν τα αφρόλουτρα;»

«Μου αρέσουν».

«Ωραία. Κι εμένα μου αρέσουν». Άνοιξε διάπλατα την πόρτα απέναντί μας και μετά χλώμιασε όταν είδε το μέγεθος του μπάνιου, το οποίο με δυσκολία χωρούσε τη λεκάνη της τουαλέτας, πόσο μάλλον μια μπανιέρα. «Τα πάω πραγματικά χάλια».

«Για την ακρίβεια, είναι το καλύτερο διαμέρισμα που είδα σήμερα».

«Ναι, αλλά σας αξίζει μια μπανιέρα». Η οικειότητα αυ-

τής της φράσης μάς έπιασε και τους δύο απροετοίμαστους κι ο Όλιβερ κοκκίνισε.

«Η κουζίνα είναι *σίγουρα* η καλύτερη που είδα σήμερα».

«Μαγειρεύετε;»

«Καθόλου». Μετά, επειδή είχα την εντύπωση ότι κανένας απ' τους δυο δεν ήθελε να τελειώσει η ξενάγηση στο διαμέρισμα, άνοιξα το ψυγείο και έπιασα την Κουρς λάιτ. «Πάντως εκτιμώ τις παροχές».

Χαμογέλασε ξανά και πήρε την μπίρα από το χέρι μου, ανοίγοντάς την με ένα από τα αναρίθμητα κλειδιά στον κρίκο του. Η μπίρα ήταν κρύα και γευστική, και του την έδωσα πίσω για να τη μοιραστούμε. «Θα σας έδινα ένα ποτήρι...» είπα κι έδειξα την άδεια κουζίνα. «Μπορούμε να καθίσουμε στον φανταστικό καναπέ μου;»

Στάθμισε την πρόταση, ή στάθμισε εμένα, και όσο το έκανε, εγώ φανταζόμουν το σε στιλ μάνγκα* ηχητικό εφέ της εκκωφαντικής σιωπής να εμφανίζεται πάνω απ' τα κεφάλια μας. Ο Όλιβερ στριφογύρισε το μπουκάλι της μπίρας στο χέρι του. Μετά έκανε νόημα προς τον τοίχο όπου θα έπρεπε να βρίσκεται ο καναπές. «Δεν περίμενα ότι θα διαλέγατε τον δερμάτινο με το βαθυκόκκινο χρώμα, αλλά δείχνει ωραίος εδώ μέσα».

Γέλασα. «Ταιριάζει με τα σουβέρ που πλέξατε με μακρά-μέ για μένα».

Καθίσαμε στο πάτωμα και μοιραστήκαμε την μπίρα. Το

---

* Έτσι λέγονται τα ιαπωνικά κόμικς στον υπόλοιπο κόσμο. Στην Ιαπωνία, μάνγκα ονομάζονται όλα τα κόμικς. (ΣΤΕ)

τελευταίο πορτοκαλί φως της μέρας χάθηκε από το παράθυρο που έβλεπε δυτικά, αλλά κανένας μας δεν κινήθηκε για ν' ανάψει το φως, και το δωμάτιο μισοσκοτεινίασε.

Διέτρεξα με τα δάχτυλα την προσεκτικά σκουπισμένη μοκέτα. «Φαίνεται ότι καθαρίστηκε πρόσφατα. Ευχαριστώ».

Η έκφρασή του ήταν σοβαρή. «Πρέπει να σας το πω. Δεν είμαι πραγματικά μεσίτης. Αυτό το κτίριο ανήκει στους γονείς μου. Η Κόνι, η γυναίκα που δείχνει συνήθως τα διαμερίσματα, έπρεπε να πάει να πάρει το παιδί της, οπότε είπα ότι θα το κάνω εγώ».

Ένιωσα ανακούφιση που είχαμε και οι δύο κάτι να εξομολογηθούμε. «Για να σας πω την αλήθεια, ούτε κι εγώ αντέχω οικονομικά αυτό το διαμέρισμα. Έχω όσα χρειάζονται για το ενοίκιο του πρώτου μήνα και την εγγύηση. Αλλά δεν μπορώ να δώσω κι άλλο ενοίκιο» είπα κι ακούμπησα το κεφάλι μου στον τοίχο. «Επιπλέον, η πιστοληπτική μου ικανότητα έχει τα χάλια της».

Όσο μιλούσα, το βλέμμα του έπαιζε από τα μάτια στα χείλη μου. «Δουλεύετε κάπου; Εννοώ, εκτός από τη ζωγραφική;»
«Είμαι σερβιτόρα. Στο Μόμος».

«Σ' αυτό το μαγαζί με το γκανγκστερικό σκηνικό της δεκαετίας του '30; Εκεί που αναγκάζουν τις σερβιτόρες να λένε "Καλή καρδιά" κάθε φορά που ο πελάτης λέει "ευχαριστώ";»

«Αυτό ακριβώς» λέω και σηκώνω ψηλά τα χέρια σαν να με σημαδεύει πιστόλι. «Έχετε πάει;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Το είδα στις ειδήσεις. Ο ιδιοκτήτης είναι καταδικασμένος για σεξουαλικό έγκλημα, έτσι δεν είναι;»

«Μμμ» λέω σκεπτική. «Έτσι εξηγούνται πολλά».
«Δοιπόν». Ο Όλιβερ χαμήλωσε το βλέμμα του. «Αποδώ και πέρα θα αφιερώσω τον ελεύθερο χρόνο μου για να σας βρω καινούργια δουλειά».
«Ευχαριστώ».
Έγειρε προς το μέρος μου, σπρώχνοντας ανάλαφρα τον ώμο μου με τον δικό του. «Καλή καρδιά».

Οχτώ χρόνια αργότερα, όταν μετακομίσαμε σε αυτό το σπίτι με τα τρία υπνοδωμάτια στη γειτονιά μας του Ντάλας, ήμουν ήδη έγκυος στην Έμι. Περάσαμε τους επόμενους μήνες με τις προετοιμασίες για το μωρό, αποφασίζοντας χρώματα και παλεύοντας με τις οδηγίες του IKEA για τα έπιπλά της. Ο Όλιβερ, που μπορούσε να κατασκευάσει εκ του μηδενός όμορφα ξύλινα έπιπλα, μπερδεύτηκε εξίσου μ' εμένα με τις οδηγίες συναρμολόγησης. «Δεν μπορεί να είναι έτσι» έλεγε κοιτώντας απ' την καλή κι απ' την ανάποδη τις σελίδες. «Μήπως μας λείπει κάποιο κομμάτι;»

Μετά ήρθε η Έμι, και μαζί ήρθαν οι άυπνες νύχτες και οι περίοδοι συντριπτικού άγχους, στριμωγμένες ανάμεσα σε στιγμές απόλυτης χαράς και σε ατελείωτες στοίβες με άπλυτα.

Τώρα η Έμι είναι έξι, κι αυτό το δωμάτιο είναι γεμάτο πλαστικούς κάδους αποθήκευσης ξέχειλους από παιχνίδια που είναι πλέον πολύ μεγάλη για να τα παίξει, από ρούχα που της έχουν μικρύνει, και μια τεράστια συλλογή από κούκλες Μαντάμ Αλεξάντερ που ο Όλιβερ δεν είχε βρει το

θάρρος να πει στη μητέρα του ότι έκαναν την Έμι να βλέπει εφιάλτες. Κολλήσαμε ετικέτες «Δωρεά» πάνω στους κάδους και υποσχεθήκαμε στον εαυτό μας, ξανά και ξανά, ότι το επόμενο Σαββατοκύριακο θα τους διώξουμε από το σπίτι. Τη νύχτα, όταν πέφτουμε στο κρεβάτι και ο ένας από τους δύο διψάει αλλά βαριέται να σηκωθεί, θα πει: «Αν μου φέρεις ένα ποτήρι νερό, σου ορκίζομαι ότι θα πάω να δώσω τους κάδους. *Αύριο*».

Αυτό που οι συγκεκριμένοι κάδοι δεν έχουν μέσα είναι έστω κι ένα κομμάτι χαρτί περιτυλίγματος. Περνάω μέσα από δύο πλαστικούς πύργους για να φτάσω στην ντουλάπα στο πίσω μέρος του δωματίου. Ανάβω το εσωτερικό φως και επιθεωρώ τα ράφια. Βρίσκω έξτρα κουβέρτες, ένα ξεφούσκωτο στρώμα αέρος τυλιγμένο σε μπάλα και ένα παλιό κουτί γεμάτο περισσευούμενα πινέλα. Μερικοί παλιοί καμβάδες είναι τοποθετημένοι ανάποδα στον τοίχο – κάτι γαλάζια αγριολούλουδα ζωγραφισμένα με λαδομπογιές, και μια σκηνή στην παραλία. Τους είχα ζωγραφίσει και τους δύο σε κάποιο νυχτερινό μάθημα πριν από χρόνια.

Χώνομαι πιο βαθιά μες στην ντουλάπα. Πίσω από το παλιό κουτί με τα πινέλα, εντοπίζω ένα φθαρμένο κόκκινο κουτί παπουτσιών. Είναι σφραγισμένο με ταινία, οπότε βρίσκω ένα κοπίδι και το ανοίγω. Μέσα είναι ένα παλιό κασετόφωνο και δυο σειρές κασέτες. Κάθε κασέτα γράφει πάνω της ένα όνομα: «Τζες», «Κλόντια», «Μπριν», «Τερέζα» και πάει λέγοντας. Ένα οικείο συναίσθημα επιστρέφει – σαν να τη γλιτώνω ατιμώρητη για κάτι. Κάτω από το κουτί των παπουτσιών βρίσκεται ένα παλιό πορτφό-

λιο γεμάτο σχέδια, όλα πορτρέτα των γυναικών στις κασέτες, όλα με τον σκοπό να γίνουν πίνακες σε ένα δεύτερο βιβλίο κάποια μέρα. Είχαν γίνει βιαστικά με χοντρό κάρβουνο – το προφίλ μιας γυναίκας που κοιτάζει έξω απ’ το παράθυρο, μιας άλλης να γέρνει στην καρέκλα της, με το χέρι στον αυχένα της.

Όταν μετακόμισα στο Ντάλας, η επιμελήτρια με την οποία είχα συνεργαστεί στο πρώτο βιβλίο ήθελε να με βγάλει έξω για να παίξουμε μπιλιάρδο και να μεθάμε με ελαφριές μπίρες. Κάτω από τα βαριά της βλέφαρα επαινούσε το βιβλίο μου σαν να μην το είχα ξανακούσει ποτέ στη ζωή μου. «Ο τέλειος συνδυασμός χρονικού και τέχνης» έλεγε, κι εγώ έγνεφα καταφατικά μην ξέροντας τι να προσθέσω.

Μερικές εβδομάδες μετά την έκδοση του βιβλίου, εκείνη μετακόμισε στο Μίσιγκαν και δεν επέστρεψε ποτέ ξανά. Ο βοηθός της, ένας νεαρός άντρας με χαμηλή φωνή, πήρε τη θέση της, αλλά ήταν ντροπαλός και αμήχανος κι απέφευγε τις συναντήσεις πρόσωπο με πρόσωπο. Του έστειλα μερικές αρχικές ιδέες για ένα δεύτερο βιβλίο, και μου είπε ότι τα σχέδια ήταν καλά αλλά πολύ ήπια. «Προσπάθησε να βρεις το πάθος. Σκάψε πραγματικά για να το βρεις, καταλαβαίνεις;» Την ημέρα που ο Όλιβερ μου έδειξε το διαμέρισμα, εγώ έσκαβα ήδη, με πολύ αργό ρυθμό, για μήνες.

Τώρα βγάζω απ’ την ντουλάπα το κουτί με τις κασέτες και κάθομαι στο πάτωμα ανάμεσα σε δύο κάδους αποθήκευσης: έναν χώρο αρκετά μεγάλο για να τεντώσω τα πόδια

μου μπροστά, αλλά αρκετά μικρό ώστε να αισθάνομαι κρυμμένη. Επιθεωρώ τις κασέτες. Τη μία μετά την άλλη. Όλες αυτές τις συνεντεύξεις που είχα βάλει στην άκρη και στις οποίες δεν είχα επιστρέψει ποτέ.

Έβγαλα έξω την κασέτα με την ετικέτα «Τζες» και την έβαλα στο μαγνητόφωνο. Πάτησα την έναρξη και άκουσα τη φωνή της:

Ήταν ψηλός. Και αυτό, ξέρεις, ήταν το μόνο που χρειαζόταν για να νιώθει αυτοπεποίθηση. Αυτό. Ήταν ψηλός. Μπορείς να το φανταστείς; Οι γυναίκες πρέπει να τα έχουν όλα στην πένα για να νιώθουν έστω και κάπως καλά, και σου ορκίζομαι ότι αυτός το μόνο που χρειαζόταν ήταν λίγο ύψος. Ψηλός, φαρδιοί ώμοι, κι όλες εμείς οι κοπέλες ήμασταν στο στίλ «μάλιστα, εντάξει, θα κοιμόμουν μαζί του».

Αλλά στην πραγματικότητα, ειλικρινά τώρα, εγώ δεν πίστευα ότι θα το έκανα. Να κάνω σεξ με τον μπάρμαν. Όμως μετά, να με εδώ πέρα, προσφάτως χωρισμένη –εντάξει, προσφάτως παρατημένη– να σερβίρω ποτά σε μια παράξενη πόλη και να πουλάω μαγκιά. Ήταν εύκολο να έχεις αυτοπεποίθηση στη δουλειά, γιατί το μαγαζί ήταν πάντα γεμάτο και όλοι πάλευαν να πάρουν ποτό, οπότε αν και τυπικά τους υπηρετούσες, είχες κάποιο είδος εξουσίας. Αν ένας πελάτης ήταν σκατένιος, απλώς τον αγνοούσες όλη νύχτα κι έκανε και τις άλλες κοπέλες να τον αγνοούν. Τέλος πάντων, αυτός ο τύπος ήταν αρκετά καλός μπάρμαν και φλέρταρε με όλες τις σερβιτόρες του μαγαζιού. Θα μπορούσε να κάνει σεξ με οποιαδήποτε από εμάς, ακόμα και με την τύπισσα στην υποδοχή, που είχε και φίλο. Όλη τη νύχτα ενώ δούλευα μεταφέροντας τον ένα δίσκο μετά τον άλλο με τα ποτά, σκεφτόμουν συνέχεια, ναι, θέλω να κοιμηθώ με κάποιον που δεν ξέρω. Κάποιον που το κορμί του θα ήταν η απόλυτη έκπλη-

ξη. Και όταν με αγγίζει, δεν θα ξέρω πώς θα νιώσω ή τι θα γίνει μετά.

Και έτσι, όταν του έδινα τις παραγγελίες του τραπεζιού μου έγγραφα κάτι σαν, Βότκα σόδα. Ουίσκι με πάγο. Πάμε να φύγουμε αποδώ.

Ήταν κάτι σαν αστείο ανάμεσά μας όλη τη νύχτα. Και τα σημειώματά μου γίνονταν όλο και πιο τολμηρά κάθε φορά. Μαρτίνι, φλούδα λεμόνι. Πώς είναι το σπίτι σου; Θέλεις να μου δείξεις;

Μετά, κάτι σαν: Δύο Στέλα. Μαργαρίτα με πάγο. Σεξ στην Παραλία – ε, αυτό είναι πολύ εύκολο. Χαζά, ανόητα πράγματα, ξέρεις τώρα. Αλλά μας έκαναν και τους δυο να γελάμε.

Και μετά έφτασε 2 μετά τα μεσάνυχτα και η βάρδια μας τελειώσει και η μουσική σταμάτησε. Άναψαν τα έντονα φώτα της οροφής και σκέφτηκα ότι πάει πλέον η ατμόσφαιρα, χάθηκε. Αλλά ενώ καθάριζα, ένιωθα ότι ακόμη με κοιτούσε. Είχε αυτά τα φωτεινά γαλάζια μάτια που έμοιαζαν παιχνιδιάρικα ακόμα και με τα φώτα αναμμένα. Αμέσως μόλις μάζεψα και τα φιλοδωρήματά μου, ένιωσα το χέρι του χαμηλά στην πλάτη μου και ένα ρίγος με διαπέρασε, σκέφτηκα, ναι, όντως θα το κάνω.

Όταν γύρισα να τον κοιτάξω, με έπιασε απ' το χέρι και με τράβηξε έξω στον δρόμο. Έβρεχε αλλά καταφέραμε να βρούμε ένα ταξί, οπότε μάλλον ήταν γραφτό να γίνει. Και μπήκαμε στο πίσω κάθισμα, τόσο γρήγορα, και μέσα στο σκοτάδι τα χέρια μου χώθηκαν στο παντελόνι του και τα δικά του κάτω απ' το πουκάμισό μου... δεν θυμάμαι τ' όνομά του –ελικρινά δεν το θυμάμαι– αλλά θυμάμαι την αίσθηση των χεριών του κάτω απ' το σουτιέν μου. Ήταν κρύα αλλά τα ένιωθα ωραία, σαν να ξυπνούσε ολόκληρο το σώμα μου. Ήθελα να βγάλω επιτόπου όλα τα ρούχα μου για να μπορέσει να με κοιτάξει. Για να μπορέσει να

με αγγίζει παντού. Για να μπορέσω να τον νιώσω. Ήθελα να αγγίξει κάθε σημείο του κορμιού μου...

«Νταϊάνα;» φωνάζει ο Όλιβερ από τον διάδρομο και αναπηδώ ξαφνιασμένη. Πατάω το στοπ και χώνω το μαγνητόφωνο στην τσέπη μου. Μετά κλείνω το κουτί με τις κασέτες και το κρύβω βαθιά σ' έναν κάδο με τα μωρουδικά ρούχα της Έμι.

Ο Όλιβερ εμφανίζεται στην πόρτα. «Βρήκες καθόλου χαρτί;»

«Τίποτα» λέω κουνώντας το κεφάλι. «Θα πάρω λίγο όταν θα βγω».

Μου δίνει μια κούπα καφέ και τυλίγει το χέρι του γύρω από τη μέση μου.

«Ευχαριστώ».

«Παρακαλώ».

Χώνεται στον λαιμό μου. «Μυρίζεις ωραία».

Αισθάνομαι το σώμα μου να σφίγγεται ενώ θα έπρεπε να χαλαρώνει.

Με τραβάει πιο κοντά και κοιτάζει προς την πόρτα. «Η Έμι κοιμάται βαθιά ακόμη».

Ελέγχω κάθε σημείο του κορμιού μου και εύχομαι για το σωστό συναίσθημα – αλλά κάθε επιθυμία να ανταποδώσω τα χάρδια του βρίσκεται πέρα από τις δυνατότητές μου. Αποτραβιέμαι και χαμογελάω.

«Τι;» ρωτάει.

«Τι εννοείς “τι”;»

«Με κοιτάς περίεργα. Επίμονα».

«Όχι, καθόλου». Ναι, το κάνω. Κοιτάω συγκεκριμένα την τρίχα που ξεπροβάλλει από το αριστερό ρουθούνη του. *Μην εστιάζεις στην τρίχα. Εστίασε στα ευγενικά μάτια. Στην κούπα με τον καφέ, σ' αυτά τα χέρια, στον ατμό.*

Ο Όλιβερ σκουπίζει το σαγόνι του σαν να είχε υπολείμματα φαγητού.

«Έχεις απλώς... αυτή την τρίχα» του δείχνω. «Εκεί».

«Γαμώτο» λέει γελώντας. «Γίνομαι σαν τον πατέρα μου. Θα χρησιμοποιήσω εκείνο το ψαλιδάκι που μου πήρες, το υπόσχομαι». Σκουπίζει με το δάχτυλο τη μύτη του, προσπαθώντας να σπρώξει πάλι μέσα την τρίχα. «Καλύτερα;»

Η ΔεΡέν κορνάρει απέξω. Τρία σύντομα κορναρίσματα.

«Μακάρι να μην έπρεπε να φύγω». Ξεγλιστράω από την αγκαλιά του δίνοντάς του ένα φιλί στο μάγουλο.

Κοιτάζει τριγύρω στο δωμάτιο, όλο εκείνο το καθάρισμα που πρέπει να γίνει.

«Το επόμενο Σαββατοκύριακο;» λέω χαμογελώντας.

«Σύμφωνοι». Τα μάτια του δεν κοιτάνε εμένα, αλλά εκείνα τα βουνά της ακαταστασίας.

Η Νταϊάνα Γουντ αγαπάει πολύ τη δουλειά της όπως και τον σύζυγό της Όλιβερ. Έχουν μια κόρη που λατρεύουν. Περνούν πολύ χρόνο μαζί, είναι αγαπημένοι στον γάμο τους, παρόλο που τους τελευταίους μήνες οι προσωπικές τους στιγμές μοιάζουν με μακρινό παρελθόν. Αυτό όμως δεν είναι και τόσο σημαντικό. Ή μήπως είναι;

Όταν η Νταϊάνα επισκέπτεται μια παλιά φίλη της θυμάται τον παλιό της εαυτό, τότε που ήταν αφοσιωμένη στη δημιουργία, στο τώρα, στην ηδονή. Παλιά –ειδικά τότε που είχε μια φλογερή σχέση με έναν γοητευτικό φωτογράφο– άφηνε τον εαυτό της να ονειρεύεται, και το σώμα της να την καθοδηγεί.

Επιστρέφοντας σπίτι της αποφασίζει να ανακαλύψει ξανά τη βαθιά ερωτική γυναίκα που υπήρξε κάποτε. Αρχίζει να μιλάει με άλλες γυναίκες, ζωγραφίζοντας τα πορτρέτα τους ενώ εκείνες αφηγούνται. Τις ενθαρρύνει να δώσουν φωνή στις πιο κρυφές τους επιθυμίες όσο εκείνη αποτυπώνει τις πιο ενδόμυχες φαντασιώσεις τους. Μπορεί όμως η Νταϊάνα να ξαναβρεί τον ενθουσιασμό της χωρίς να διαλύσει τον γάμο της;

Πάρα πολλές γυναίκες θεωρούν ότι πρέπει να κρύβουν τις σεξουαλικές τους επιθυμίες. Η Νταϊάνα ανατρέπει όλους τους μύθους σε μια σέξι ιστορία.

Demi Moore

ISBN: 978-618-03-4139-3

9 786180 341393

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84139

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book